

Workshop: The Secret Pain

Ik vind het soms moeilijk om de gevoelens, die pijn kunnen veroorzaken te horen, zien of lezen, zonder de pijn te ervaren. Ik vind het ook moeilijk om pijn, verdriet, onbegrip alleen te dragen. Het is verwarrend om te zien en te horen dat het (soms) moet, gewoon, omdat iemand dat tegen je zegt. Of omdat je bang bent voor de gevolgen. Kate Kendal vertelde, in de documentaire *“The Secret Pain”* dat ze alleen was, mee werd gesleurd door twee vrouwen die haar ‘bestempelde’ met namen die haar onreinheid uitdrukten. Ze was 16 jaar en (nog) niet besneden. Als volwassen vrouw, die tegen haar moeder’s laatste wens in gaat, gaat ze op bezoek naar het land waar ze haar besnijdenis onderging, om de stilte te doorbreken. Niemand mag erover praten! Niemand. Ik denk na deze documentaire te snappen waarom niet, maar tegelijkertijd ook niet. Wat hebben geld, zekerheid en zwijgen, met de waardigheid met het respect van het meisje te maken. Alles en niets. De vrouw op het scherm is rustig. Ze is jong en buiten de stad opgeleid om meisjes te besnijden. Ze zou het niet doen als ze een andere baan had. Ze krijgen rijst, soms twee kopjes om dochters te besnijden. Ik vraag me af of het nog steeds zou moeten, nog steeds als teken van reinheid zou worden gezien als de vrouwen gewoon te eten hadden. Ik denk aan het stukje uit ‘de gesluierde monologen’ door Adelheid Roosen die vertelde over trouwen om te overleven. Op dezelfde manier gebeurde hier vanuit het perspectief van de vrouwen die de besnijdenis uitvoeren hetzelfde. Het was een baan. De gedachte erachter. Reinheid? Schoonheid? Onduidelijk. Niemand mag erover praten. Niemand wordt als kind iets verteld. Kate Kendall spreekt van onwetendheid. Ze weten niet beter. Ze laat haar woede los. Ik denk dat ze misschien ook niet beter denken te kunnen en ik vraag me af hoe het nu verder moet met het meisje dat net geen baby meer is. Ze lacht niet en huilt niet. Ze staart.

Amy Simpe (No Game lid)